

HỒI 549

Tương Thác Tụ Thác

Ba gã thay đổi quần áo, mang mặt nạ ngang nhiên bước ra phố, đi về phía Ngoại Tân quán.

Ngoài đường vẫn hỗn loạn, từng đám bạo binh và loạn dân tay cầm binh khí, mắt lộ hung quang lục tìm bóng dáng ba gã, trái lại càng tạo điều kiện cho bọn họ không lo bị quân phòng thủ tra hỏi, bởi mục tiêu của kẻ địch quá rõ ràng, vì vậy đã bỏ qua bọn họ. Đỗ Hưng y theo kế hoạch cho người giả thành bọn Khấu Trọng lên leo tường thoát khỏi Long Tuyền, đến khi kẻ địch tưởng rằng bọn gã không còn trong thành nữa, bọn gã sẽ tùy cơ hành sự.

Ba gã theo một đám người đi vào đường Chu Tước, rẽ vào một hẻm nhỏ, Bạt Phong Hàn hỏi: "Các người thấy Đỗ Hưng thế nào?"

Khấu Trọng xoa tay đáp: "Ta không thấy bất cứ sơ hở gì, bởi đích thực y đã cài nhau một trận với Hứa Khai Sơn. Sau khi bọn ta làm xong chuyện sẽ tìm Hứa Khai Sơn tính sổ, còn có Liệt Hà và Hàn Triều An, không thể bỏ qua tên nào cả. Hừ!"

Từ Từ Lãng đưa mắt nhìn Ngoại Tân quán ở bên kia đường, đó là nơi thương nhân Bình Điều dừng chân, thật khó biết may hay rủi. Tình huống lý tưởng nhất là bọn Âu Lương Tài đã rời thành, tình huống xấu nhất là bọn họ đã bị giam vào ngục.

Bạt Phong Hàn nói: "Bây giờ bọn ta không còn cách nào chọn lựa nữa, chỉ đành dựa hết vào Đỗ Hưng, nếu y dám gạt bọn ta, ta quyết không tha cho y."

Khấu Trọng nói: "Tuy y là kẻ ăn to nói lớn, nhưng lại rất biết tính toán, càng là kẻ thức thời, trừ phi y quyết định vứt bỏ sự nghiệp ở Sơn Hải quan, nếu không chỉ còn nước ngoan ngoãn hợp tác với bọn ta, xem như là lấy công chuộc tội. Khà!"

Từ Từ Lãng đưa mắt nhìn cửa Ngoại Tân quán, nói: "Lần này đội tiên phong không phải là Đột Quyết Lang quân, mà là tinh binh Hồi Hột của Bồ Tát, sẽ tạo thành ảnh hưởng tâm lý ra sao đối với Bái Tử Đình không?"

Khấu Trọng hân hoan nói: “Lăng thiếu gia nghĩ chu đáo vô cùng, ảnh hưởng có thể ở vài mặt, thứ nhất là tình thế của Hồi Hột tộc, Bồ Tát được Đột Lợi toàn lực ủng hộ, sau trận chiến ở Hách Liên bảo thanh thế của y lên cao như mặt trời, nhờ vậy đoạt lại được những gì đã mất trong tộc mình, cho nên có thể dẫn quân sang Tây. Điều đó càng chứng tỏ Đại Minh Tôn giáo đã thất thế ở Hồi Hột, tước giảm sức ảnh hưởng của Đại Minh Tôn giáo suy ra đối với Bái Tử Đình.”

Bạt Phong Hàn thở dài: “Xem như Đột Lợi đã làm được một chuyện tốt.”

Khấu Trọng tiếp tục phân tích: “Thứ đến là Hiệt Lợi, Đột Lợi để Bồ Tát đánh trận đầu, rõ ràng là muốn tạo áp lực đối với Bái Tử Đình, cho y thấy rằng không chỉ có người Đột Quyết phản đối y lập quốc, mà còn có những bộ tộc khác trên đại thảo nguyên. Nếu ta là Bái Tử Đình, đêm nay chắc chắn không thể chợp mắt.”

Từ Từ Lăng lúc này la lên: “Nhìn kia!”

Hai người nhìn về phía Ngoại Tần quán, chỉ thấy Quân Bình thập thò đi ra cổng, lăm lét nhìn xung quanh.

Ba người vội vàng lui ra phía sau, tránh ánh mắt láo liên của Quân Bình.

Khấu Trọng vui mừng nói: “Chắc chắn bọn Âu Lương Tài không đi ra được vì cửa thành đã đóng.”

Quân Bình từ cửa lớn phóng ra, vọt về hướng cửa Nam.

Khấu Trọng quyết đoán nói: “Lăng thiếu gia và lão Bạt đi theo dõi y, còn ta vào quán thăm bằng hữu cũ.”

oOo

Quân Bình núp trên một chiếc ghe nhỏ dưới gầm cầu, chèo về phía tây nam của thành Long Tuyền.

Từ Từ Lăng đang định đuổi theo, Bạt Phong Hàn kéo tay áo gãi lại: “Dưới cầu hình như còn có một chiếc thuyền nhỏ nữa, đi đường thủy nhanh hơn đường bộ, ai mà ngờ bọn ta có nhã hứng du ngoạn sông nước chứ?”

Hai người mau chóng lên thuyền, Từ Tử Lăng phụ trách chèo thuyền, bám theo Quán Bình. Quán Bình rất cảnh giác, không ngừng nhìn lên bờ, lại nhìn về phía họ, rõ ràng đang nghi ngờ, hai người thầm kêu hồng bét.

Bạt Phong Hàn hạ giọng nói: "Xem ra chỉ đành bỏ thuyền lên bờ đuổi theo, tuy khó khăn hơn nhưng dù sao cũng kín đáo hơn."

Từ Tử Lăng thông dong khua mái chèo, mỉm cười: "Ta dám cá y đến tòa Tiểu Hồi viên của Đại Minh Tôn giáo, ta và Khấu Trọng đã đi đường này một lần rồi."

Lúc này Quán Bình rẽ trái lên phía bắc, nếu đi theo lối này chắc chắn sẽ đến Tiểu Hồi viên ở phía tây nam.

Bạt Phong Hàn đã sớm nghe hai người kể về Tiểu Hồi viên, cười lạnh nói: "Tên này xảo quyệt thật, hẳn muốn thử bọng ta đây!"

Rồi nhíu mày nói: "Nếu lời Đỗ Hưng nói là sự thật, Mỹ Diễm là người của Phục Nan Đà, theo lẽ phải đối lập với Đại Minh Tôn giáo, tại sao thủ hạ của Mỹ Diễm lại chạy về Tiểu Hồi viên?"

Từ Tử Lăng không đi theo đường Quán Bình đi mà tiến thẳng về phía tây, nói: "Điều này thật khó hiểu, bất quá Đỗ Hưng không phải chuyện gì cũng biết, có lẽ cả y cũng không biết mối quan hệ thật sự của Mỹ Diễm với Đại Minh Tôn giáo. Liệt Hà nói Mỹ Diễm đã từng là nữ nhân của y, ta thấy chắc là y không nói dối. Y ghét Phục Nan Đà cũng là thật."

Tòa Phật tháp của Thánh Quang tự nhô cao lên ở phía trước, Từ Tử Lăng tức cảnh sinh tình, bất giác thở dài.

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên: "Tử Lăng có tâm sự gì?"

Tâm thần Từ Tử Lăng vượt qua không gian và thời gian, về lại đoạn hồi ức vừa động hồn vừa tan nát cõi lòng khi ở cùng với Sư Phi Huyền. Không biết bây giờ nàng ở đâu? Có phải là đang trên đường trở về Tịnh Trai chẳng biết ở nơi nào? Gã không trông mong hy vọng gì đối với tương lai, đột nhiên gã lại nhớ cây Thiên Trúc tiêu mà Thượng Tú Phương đã nhờ gã giao cho Thạch Thanh Tuyền.

Lắc đầu nói: "Không có gì! Xong chuyện này, huynh có theo bọn ta về Trung thổ không?"

Bạt Phong Hàn im lặng một hồi, hờ hững nói: "Không! Ta còn phải đi gặp một người, sau đó mới đến Lạc Dương tìm Khấu Trọng."

Từ Tử Lăng ngẩn ra: “Ba Đại Nhi?”

oOo

Khấu Trọng cảnh giác nhìn quanh một vòng Ngoại Tân quán, khăng định không có ai giám sát mới từ hậu viện phóng lên tường vào trong, gã còn sợ Bái Tử Đình cao mình cho người mai phục, sau khi dò xét sảnh phòng nắm rõ hình thế, cuối cùng khăng định hơn mười thương nhân Bình Điều tập trung ở đại sảnh mới tháo mặt nạ, từ cửa sau bước vào sảnh nói: “Các vị vẫn mạnh giỏi, tiểu đệ thật vui mừng.”

Bọn Âu Lương Tài, La Ý đang ngồi rầu rĩ, lo lắng cho mệnh vận của mình, thêm vào bị tình hình bạo loạn ngoài đường hù cho hồn phi phách tán, chợt thấy Khấu Trọng xuất hiện, ai nấy cũng vừa vui vừa ngạc nhiên.

Vốn bọn họ từ sáng sớm y hẹn đợi đến chính Ngọ mà vẫn không thấy Khấu Trọng xuất hiện, trong lòng biết không ổn, hoang mang muốn rời khỏi thành, nào ngờ các cửa thành đều cấm ra vào, chỉ đành trở về tân quán.

Khấu Trọng thở dài: “Bây giờ bọn ta phải lập tức rời khỏi nơi này, nếu không Bái Tử Đình sớm muộn gì cũng nhớ đến các ngươi, y hiện tại đã mất mặt quá rồi, đang nổi trận lôi đình, chuyện gì cũng không bỏ qua đâu.”

La Ý than: “Thiếu soái có bản lĩnh nói đi là đi, nhưng bọn này biết đi bằng cách nào?”

Khấu Trọng nói: “Ta không phải muốn các ngươi cùng ta đánh ra cửa thành, mà là sẽ sắp xếp các ngươi tới địa điểm an toàn trước. Ở đây ta có một bằng hữu rất có nghề, sẽ tìm cơ hội đưa các ngươi tới nơi an toàn. Ngày mai bọn ta có thể ngồi thuyền về Sơn Hải quan, món nợ của các ngươi cũng sẽ lấy lại được. Yên tâm đi! Dù sao đi nữa ta cũng bảo vệ cho các ngươi.”

Ai nấy đều vui mừng ra mặt, vội vàng mang vác hành trang đơn giản đã chuẩn bị thỏa đáng từ lâu.

Ngay giờ phút chết chóc này, “bình bình bình.” Ngoại viện đang có người đập cửa, mỗi một tiếng cứ như sấm sét đập lên tim Khấu Trọng và mọi người.

Có ba người sợ quá hai chân mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất.

Bọn La Ý đều tái mặt. Tiếng của Cung Kỳ vọng vào: "Nơi này đã bị ta bao vây, lập tức ra đây cho ta!"

Dù là một người tự tin và dũng cảm như Khấu Trọng cũng phải toát mồ hôi lạnh. Gã không thể bỏ bọn họ trốn chạy một mình, Cung Kỳ cũng thật ghê gớm, đã biết gã ở đây.

Cung Kỳ lại quát: "Còn chưa mở cửa cho ta!"

Khấu Trọng ngạc nhiên, nếu Cung Kỳ muốn đối phó mình, chắc chắn sẽ phá cửa hoặc vượt tường xông vào đánh bất ngờ, sao lại bảo gã ra mở cửa?

Tiếp đó gã sực hiểu, không phải Cung Kỳ biết gã ở đây mà là đến bắt giam bọn La Ý, một ý nghĩ nảy ra, gã lập tức hành động ngay.

oOo

Dưới ánh tịch dương rải rắc, mây mù vờn quện, Long Tuyền vùng sông nước sắp có chiến sự xảy ra mà vẫn đẹp mơ người. Dòng nước xanh biếc trôi lững lờ, hơi nước ấm như làn mây mỏng bao quanh chiếc thuyền nhỏ, đất trời mờ mịt không ngừng biến đổi theo hướng con thuyền thả mình, chân trời đằng tây sau cơn giông tố ngưng tụ một dải ngân hà lờn lợt, hòa mình với gợn gợn mây đùn bành bồng nhẹ trôi.

Bạt Phong Hàn nói: "Huynh có biết tại sao ta chia tay Ba Đại Nhi không?"

Từ Tử Lăng thấy xúc động trong lòng, Bạt Phong Hàn đã xem mình như tri kỷ, cho nên mới tiết lộ bí mật sâu kín tận đáy lòng.

Bạt Phong Hàn lộ vẻ đấng cay bất lực, đưa mắt nhìn dòng sông, thở dài: "Vấn đề lớn nhất là bọn ta thuộc hai giai tầng khác nhau, từ lúc sinh ra đã là thế, cả hai bất kể là sinh hoạt tập quán, cách suy nghĩ hay mục tiêu cuộc sống đều trái ngược nhau. Ban đầu vẫn còn có tình yêu nồng cháy có thể xung phá mọi cấm kỵ, nhưng do thù hận biến thành vong tình nhận chìm tất cả. Lúc ta hông có cách nào biến chuyển năng nghĩ như ta, còn nàng cũng thất vọng ta không một chút xú sửa đổi theo ý nàng, xích mích ngày càng nhiều, đến cuối cùng phát triển tới mức không thể nhẫn nhịn nổi."

Từ Tử Lăng tuy không hiểu giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì cũng có thể đoán được Ba Đại Nhi là một thiếu nữ quý tộc Đột Quyết, bị một Bạt Phong Hàn lòng tràn trề thù hận bắt

mất con tim, nàng bội phản giai tăng của mình đi theo Bạt Phong Hàn, chắc chắn đã chịu nhiều áp lực rất lớn.

Bạt Phong Hàn cười khở: “Buổi sáng hôm đó nàng bỏ đi, khi nàng đi ta chỉ giả vờ ngủ, nàng cũng biết ta đang giả vờ, nhưng ta không giữ nàng lại, điều đó khiến nàng hận ta đến thấu xương. Quá khứ qua đi không thể trở lại, bọn ta không thể quay lại giấc mộng cũ. Những năm qua ta càng lúc càng lộn lộn đối với chuyện tình cảm nam nữ, không còn nhưng nhớ như ngày xưa, nhưng ta vẫn còn chút hối hận, cho đến giờ ta không muốn nghĩ tới, cũng không dám nghĩ tới. Giờ phút đối diện với tử vong trên tường Hách Liên bảo, ta chợt phát giác đây là chuyện hối hận duy nhất đang cắn rứt giày xéo tâm can ta, lúc đó ta quyết định nếu may mắn thoát nạn, sẽ đi gặp nàng nói cho nàng biết nỗi hối hận trong lòng ta.”

Từ Tử Lăng nhíu mày: “Nhưng điều nàng yêu cầu có thể không chỉ là sự hối hận hay lời xin lỗi của huynh!”

Con thuyền nhỏ chậm chậm ngừng lại dưới gầm cầu, Tiểu Hôi viên xuất hiện xa xa bên trái sâu tận trong vùng khói nước, nếu có thuyền cập vào bến tàu phía sau trang viên, chắc chắn sẽ không tránh khỏi sự giám thị của bọn họ.

Bạt Phong Hàn nói: “Nàng là vậy, không ai hiểu ta hơn nàng, cũng không ai yêu ta hơn nàng, chỉ cần nàng biết mình là cô gái duy nhất trong lòng Bạt Phong Hàn này, cho đến bây giờ vẫn vậy, chắc chắn nàng sẽ tha thứ cho ta. Á! Má ơi!”

Một con thuyền nhỏ xuất hiện bên chỗ sông nước mờ mịt gần Tiểu Hôi viên, chậm chậm trôi tới.

oOo

Khấu Trọng quyết đoán, bảo bọn La Ý: “Đừng sợ! Bọn chúng tuyệt không dám hại các người, ta sẽ cùng các người vào ngồi tù.”

Nói xong chạy ra cổng, tiện tay đeo mặt nạ lên, may mà lúc này vì tránh tai mắt cho nên đã giấu đao và cung trong lớp ngoại bào, đối phương lục soát thì mới bị phát hiện, hy vọng thời khắc chiến loạn sắp xảy ra này, đối phương lù lù dừ dừ, bọn chúng không còn cần thận như lúc bình thường nữa.

Khi ra đến quảng trường giữa cửa ngoại viện và chủ đường, chợt nhớ ra một chuyện, trong lòng kêu hồng hét, đang định lấy cái mặt nạ khác đeo vào.

“Bình!”

Then cửa gãy lìa, cửa ngoại viện bị tông ra.

Lúc này Khấu Trọng đang đeo cái mặt nạ thần y, gã giả vờ té phịch xuống đất, la hoảng: “Đại nhân tha mạng! Đại nhân tha mạng!”

Cung Kỳ cùng đám Túc Mạt binh hung thần ác sát ùn ùn xông vào, gườm gườm hung quang nhìn Khấu Trọng, lạnh lùng quát: “Vào trong lục soát! Không được để sót tên nào.”

Bọn chiến binh như sói như hổ ào vào trong đại đường. Cung Kỳ đứng trước mặt Khấu Trọng, trừng mắt nhìn gã hỏi: “Người tên gì?”

Một thủ hạ bên cạnh y bộ dạng có lẽ là quan văn lấy ra một cuộn giấy, mở ra xem.

Khấu Trọng thầm kêu khổ, không ngờ đối phương lại cẩn thận đến thế, không ngờ còn muốn đối chiếu thân phận, mình nào tránh khỏi phải lộ nguyên hình, không còn đường lựa chọn, chỉ đành đánh liều: “Tiểu nhân Quán Bình! Đại nhân tha mạng!”

Tuy miệng nói nhưng lòng tính dùng cách nào nhanh nhất đập chết tên khốn nạn này.

Viên quan văn gật đầu: “Trong danh sách có cái tên này.”

Hung quang trong mắt Cung Kỳ càng hùng hục hơn, tay y cầm lấy cán đao, lạnh lùng nhìn Khấu Trọng nói: “Hình như ta đã gặp người ở đâu rồi!”

Khấu Trọng thở phào, ít nhất đám người này bao gồm cả Cung Kỳ đều không biết Quán Bình là người của Mỹ Diễm, lại làm việc cho Bái Tử Đình. Từ đó có thể thấy Long Tuyền đúng là đã loạn, hiệu suất làm việc không còn như trước nữa.

Run run giọng: “Đây là lần đầu tiên tiểu nhân gặp đại nhân, không biết trước đó có phải là đi ngang ngoài đường hay không?”

Cung Kỳ hiển thị nhớ lại chuyện lần trước đã gặp gã ở ngoài đường, bởi vậy mới hết nghi ngờ, không nhìn gã nữa mà nhìn vào đại đường, một tên thủ hạ chạy ra báo cáo: “Chỉ có mười sáu người, còn thiếu một người.”

Cung Kỳ lạnh lùng chỉ Khấu Trọng: “Có tính tên nhất gan này vào chưa?”

Tên thủ hạ thất thần hoang mang xanh mặt: “Tướng quân đại nhân thứ tội, tiểu nhân sơ suất.”

Khấu Trọng thầm mừng, cái chết của Phục Nan Đà, bộ đội tiên phong của Bồ Tát sắp đánh tới nơi khẳng định đã làm dao động lòng quân Long Tuyền, khiến trên dưới đều lúng túng cho nên mới xảy ra câu chuyện đáng buồn cười này, tự nhiên tiện lợi cho mình hành sự.

Cung Kỳ phần nộ: “Đồ ngu! Lập tức giải hết phạm nhân về cung cho ta.”

oOo

Hai người nhìn kỹ. Đều hơi ngạc nhiên.

Người trên thuyền nhỏ không phải là Quân Bình mà là Liệt Hà của Đại Minh Tôn giáo.

Từ Tử Lăng vận công đẩy chiếc thuyền ra phía sau để tránh ánh mắt của đối phương.

Liệt Hà đậu thuyền ở bến rồi lên bờ.

Hai người đợi một lúc sau vẫn không thấy con thuyền của Quân Bình xuất hiện.

Bạt Phong Hàn thở dài: “Đỗ Hưng không nói dối, Quân Bình không hề đến Tiểu Hôi viên, bọn ta có thể đã bỏ qua một cơ hội tìm Mỹ Diễm, bất quá biết ả vẫn còn ở khu vực đó trong thành, có thể dễ dàng tìm đến phạm vi của ả.”

Từ Tử Lăng hỏi: “Chúng ta có nên quay về gặp Khấu Trọng không?”

Bạt Phong Hàn lắc đầu: “Đây gọi là đã đến chi bằng ở lại, cũng là đã sai cho sai luôn. Tên tiểu tử này muốn lấy mạng của huynh đêm hôm qua, bọn ta làm sao tha cho hắn an an dật dật được.”

Từ Tử Lăng nhún mày: “Nhưng ta đâu có rõ thực lực ở đây, hơn nữa làm lớn chuyện đâu có tốt đẹp gì cho bọn ta.”

Bạt Phong Hàn nhìn bức tường thành Nam phía sau Tiểu Hôi viên thấp thoáng đã lên đèn, mỉm cười nói: “Nơi này muốn đánh hay muốn chạy đều rất tiện lợi, hơn nữa càng lớn chuyện càng tốt, hay nhất là binh sĩ toàn thành kéo nhau tới đây. Bất quá theo ta thấy Đại Minh Tôn giáo tuyệt sẽ không kinh động tới Bái Tử Đình, bởi bọn chúng vẫn không muốn cho bọn ta biết mối quan hệ với Bái Tử Đình, huống chi bọn chúng vẫn chưa muốn lật bài ngửa với bọn ta.”

Từ Tử Lãng nhớ lại Đoàn Ngọc Thành, thâm thở dài, Bạt Phong Hàn tác phong ngang ngược, hễ không vừa ý là động đao động kiếm, bởi vậy mới cố gắng lần cuối cùng, nói: "Nếu Hứa Khai Sơn ở đây, e rằng bọn ta khó thoát thân."

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên: "Tử Lãng sao lại có thể sợ bất cứ một ai chứ? Có phải là vì nguyên nhân gì khác không?"

Từ Tử Lãng cười khổ kể ra chuyện Đoàn Ngọc Thành.

Bạt Phong Hàn bật cười: "Giết ít đi tên một tên nào có vấn đề gì, đi thôi."

Chiếc thuyền lướt ra khỏi gầm cầu, tiến về phía bến đò ngoài hậu viện của Tiểu Hồi viên.

Bạt Phong Hàn tháo mặt nạ xuống, cười nói: "Mỗi lần ta đeo mặt nạ, trong lòng đều không khỏi thầm khen đôi bàn tay khéo léo của Lỗ Diệu Tử."

Từ Tử Lãng cũng tháo mặt nạ xuống đáy lòng dâng hiện nét mặt của Lỗ Diệu Tử, không khỏi nhớ tới thần thái hiền từ lúc ăn cơm, lòng trăm ngàn mối giao cảm, thuận tay bắt chước Bạt Phong Hàn tháo mặt nạ.

Vụt hai người sinh ra cảnh giác, quay đầu nhìn lại thì thấy có một chiếc thuyền đang đuổi theo nhanh, trên thuyền có một nam một nữ.

Từ xa hai bên đã nhận ra nhau, đều thất kinh.

Nam là Hữu thừa tướng Khách Tố Biệt, nữ là thị vệ trưởng Tôn Sương Hoa, hai người có thể đang vào giờ phút Long Tuyền đang trong tình trạng dầu sôi lửa bỏng mà đến Tiểu Hồi viên, rõ ràng là có sự tình quan trọng phải thương thảo với lãnh đạo của Đại Minh Tôn giáo.

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lãng đều kêu không ổn, chiếc thuyền kia chỉ còn cách ba trượng.

Từ Tử Lãng thâm thở dài một tiếng, đậu thuyền bên cạnh thuyền của Liệt Hà.

Tôn Sương Hoa và Khách Tố Biệt đã tới gần, Tôn Sương Hoa tay án chuôi kiếm, đôi mày nhíu lại, hai mắt không phải lộ ra tia thù hận đơn thuần, mà là thứ tình cảm rất phức tạp.

Bạt Phong Hàn thần nhiên nói: "Xin chào hai vị!"

Khách Tố Biệt chẳng hề lộ vẻ thù địch, từ từ dong thuyền đến bên bọn họ, cười khố:
“Hơn ai hết, hai vị biết bọn ta chẳng thể nào khỏe được mà.”

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>